

Egyek és sokak

Mottó: Egynek minden nehéz, soknak semmi sem lehetetlen

Az idézet Széchenyi Istvántól származik. Komolytanná váltunk volna, ha a szokásos megoldást választva a mottó alá azonnal odaírjuk a szerző és a mondat származási helyét. A szerzővel nincs baj. A mű címe viszont: Lovakrul.

És ezzel szólunk a lakásmaffia-áldozatokról?

Széchenyi e munkájában is a honi közállapotokkal foglalkozott. Idézett mondatát bizonyára a mai közállapotok kapcsán is leírta volna.

A Sors-Társak Közhasznú Egyesülete kapcsán is.

Az egyekből áll a tagság jó része. Akik kijátszásuk után rövidebb-hosszabb idővel szembesültek azzal, hogy magukra maradtak. Fordultak pedig rendőrhöz, fogadtak ügyvédet, végigjárták az igazság palotáinak tárgyalótermeit – és mintha mindenki ellenük lenne. Legalábbis nem mellettük, még az sem, aki elkéri a díját minden tanácsának, minden perc munkájának.

Aztán az egyesület irodájában vagy egyik nyilvános akcióján megjelenve találkoznak a velük azonos cipőben járókkal. Kiderül, hogy ugyanazon személyek neve – uzsorások, pénzközvetítők, ügyvédek, közjegyzők, bírák – mások tönkretételének történetében is felmerül.

Szükséges tehát az adatok kezelése, a minél több információ áramoltatása az érintett személyek között, a kapcsolattartás a mindennemű hivatalos és civil szervezettel, a nincstelen áldozatok társadalmi, anyagi rehabilitációjának segítése, a nyilvánosság tájékoztatása további személyek áldozattá válásá-

Az albizottság tagjai – megint csak pártállástól függetlenül – nem változtattak véleményükön. Mások viszont igen. A tavalyi országgyűlési határozatot idén kidobták, és helyette egy semmitmondóbbat fogadtak el. A jövő évi költségvetésben pedig egy forintnyi támogatás nem jut az egyesület részére. Mint-

Egy, a polgári demokrácia elvére épülő társadalom az állami és a civil szféra kölcsönös érdekeinek elismerése, a kiegyensúlyozott partneri viszony nélkül nem működhet. Jelenleg működtetésre a pénz az államnál van. Az elmúlt egy-két évben úgy látszott, mintha az élén állók tudatosan erősítenék a civil ol-

Sorstársak csoportja a Bazilika lépcsőin a december 17-i közös fohászás után. Fotó: Galló Gusztáv

nak elkerülésére. Azaz: az egyesület működtetése.

Az Országgyűlés által létrehozott lakásmaffia-jelenséget vizsgáló albizottság többpárti tagjai egykor derekas munkát végeztek. Ennek eredményét tükrözte egy tavalyi országgyűlési határozat, majd az idei költségvetésben címzetten odaítélt támogatás az egyesület részére.

ha az ingatlanbűnözés lehetőségeinek csökkentésére tett több kisebb – lapunkban is szerepelt – lépés már a célhoz vezető út legvége volna, nem pedig a kezdete. Vagy arra gondolnak: most már ismert a helyzet, majd megoldják az állami intézmények? Fél évszázad ilyen irányú kísérletének kudarcát után?

dalt, hogy az ország jobbítása érdekében mielőbb kialakulhasson az egyenrangú felek partneri viszonya.

Ez idén megtorpant. Egyszer ismét nekilendül – ez nem kétséges -, de hogy minél előbb és addig minél kevesebb legyen a lakásmaffia-ellenes háborúban a veszteség, ne feledjük a lovakrullbeli egyet és sokat.

SzF

Sors-társ ügyek sorsa

Olykor a segítséggel sem egyszerű élni

Köszönet a kölcsönért

A férjemmel közösen 45 év munkával teremtettük meg azt a lakást, amelyben a mai napig lakom, és egy horányi nyaralót. Most, hetvennyolc évesen közvetlenül fenyegetett az a veszély, hogy életünk munkájának termését elveszíti a család – beszél a hosszan cipelt lelki teherről özvegy Galló Mihályné. – A Sors-Társak Egyesülete, különösen Török-Szabó Erzsébet elnök asszony hathatós segítsége nélkül a két, korábban meghiúsult árverés után már a harmadikat tartották volna meg a lakásomra, és most került volna sor a horányi házra is. Végre fellelegezhetek. Ezért én nem tudok elégszer köszönetet mondani.

Hogy fiát, Galló Gusztávot hogyan játszotta ki egykor a felesége és az anyósa, lapunk novemberi szá-

Anya és fiú – túl a kritikus helyzeten

mában megírtuk. Az évtizedes perpatvar végén a bírósági ítélet még visszamenőlegesen lakbér fizetésére is kötelezte. Pedig ott lakott, ahol a mai napig bérlőtársként van nyilvántartva. Ez a feleséggel közösen kiigényelt tanácsi lakás, amelyben a feleség aztán egy éjszakát nem töltött, ám később az önkormányzattól megvette a maga nevére, amiről volt férje évekkal később szerzett tudomást. Látott egy olyan iratmásolatot, amelyben az ő, akár hitelesnek is vélhető aláírása fölött ismeretlen szöveg volt: lemondó nyilatkozata a lakás megvételéről. A nyolcévi bíróságjárás során nem sikerült elérni, hogy a vétel körülményeit is megvizsgálják, csak az említett irat –

amelynek sehol nincs meg az eredetije! -, illetve az azon szereplő aláírás volt a téma.

A visszamenőleges lakbér és kamatai 5 millió 400 ezer forintot tettek ki. Ezt az egyesület kifizette, Gallóék pedig a tehermentesítésre kerülő horányi nyaraló eladásából aztán visszatérítik.

Végre nevére a sajátja

Visszaírták a nevére a lakásomat! – újságolja Mondok Teréz. Azt a ferencvárosi kis 33 négyzetméteres lakást 1992-ben vette háromféle – vállalati, önkormányzati és OTP – kölcsönből, ezért azonnal háromszoros jelzálog volt rajta, továbbá elidegenítési tilalom. Ám tulajdoni lap még jó ideig nem készült, mert az OTP és az önkormányzat civakodott egy kis földdarabon. Így amikor egy családi segítségnyújtás okán fiktív adásvételi szerződést írt alá, s az illető megszökött a kölcsönrel (és az asszony egyéb vagyontárgyaival), mielőtt élhetett volna a visszavásárlási jogával, a névleges vevő már továbbadta (minden bizonyonyal ugyancsak névlegesen, mert pénzmozgásnak nem volt nyoma), és ez az új vevő rendőrökkel ki is költöztette őt. Csak négy év múlva írták meg a Földhivatalban a tulajdoni lapot, azon viszont már nem ő szerepelt eredeti tulajdonosként, hanem a hitelező, anélkül, hogy a lakásra vonatkozó széljegyzeteket feltüntették volna.

Most tehát végre ismét lakástulajdonosnak mondhatja magát – hacsak az eddig tulajdonosként feltüntetett második vevő nem fellebbezi meg a határozatot. Akkor még odébb a vídám vég. Ha nem teszi, a most ott élő albérlőjét fel lehet szólítani a távozásra, ha nem hajlik rá, kezdeményezhető a kilakoltatása.

Ő eddig elfogadta, hogy a közös költséget mindaddig én fizetem. Az ügyvédje útján felajánlotta, hogy kifizeti nekem ennek az elmúlt hét évben 3 millió forintot elérő összegét, ha lemondok minden további igényről.

Meg akarja venni a lakást attól, akit tulajdonosnak tartott. Nem fogadtam el, mert nekem változatlanul a tulajdonom kell.

Miért fizetne valaki enynyi pénzt, ha úgyis ki kell fizetnie az ingatlan piaci árát? Talán nem járunk messze az igazságtól, ha azt feltételezzük, hogy már törleszti a vételár részleteit az illetőnek.

Most maga ellen vall!

Nem tudok megkönnyebbülni, amíg az egyesületnek vissza nem fizetem a kölcsönt. Úgy indult, hogy ez megtörténik három hónapon belül, de már öt hónapja húzódik annak a bankkölcsönnek a felvétele, amelyből a visszafizetést megejthetném – kesereg Pölöskei Ernőné. – Csak a jelzálogjog törlése egy hónapot vett igénybe, a férjem nyugdíjából történő levonás megszüntetése, és hogy a banki folyószámlánkon ez meg is jelenjen, három hónapba telt. Négy-hat hétre mondták a banki kölcsön elnyerését, de az ünnepek előtt ez már nem fog megtörténni. Abban bízom, hogy január közepéig végre lerovom a tartozásom az egyesületnek.

Viszont mutatok valamit. Szalontai Zsolt, aki elárvereztette volna a házunkat azzal az indokkal, hogy nem fizetjük meg neki a tartozásunkat – holott csak nem adott nyugtát a havonta átvett pénzről, mondván, hogy majd a végén ad az egészből -, a Horváth Istvánnal folytatott perében a Marcali

Városi Bíróságnak azt írta, hogy nekünk nem is adott kölcsönt! Most akkor az a kérdés: mi módon kérhetjük vissza tőle az egyesület által nevünkben neki kifizetett 5 millió 200 ezer forintot?!

Nemes ajánlat: ház a kifosztottnak

Gergelyék köszönik, de inkább otthonukban maradnának

A Sors-Társak Lapjának olvasói találkozhattak már a budapesti Gergely József és felesége, Irén esetével. A Nők Lapjában V. Kulcsár Ildikó Ne félj, mesélt rovatában megjelentette Irén kétségbeesett hangú levelét arról, hogy a lakásmaffia sokadik áldozataként kilakoltatás vár rá meg népes családjára (férjére, két saját és két fogadott gyermekére). A levél következményeiről ugyancsak beszámolt a hetilap november 9-i számában.

"A történetünknek nincs vége, hepiend sincs, legfeljebb időt nyertünk – mondja Gergely Irén komolyan, de közben a szeme ragyog. – Fellebbezés, újabb fellebbezés (sokat ért egy miniket szánó, jólelkű, tisztességes szakember tanácsa vagy inkább súgása), elment a levelünk Strasbourgba is... Nem akarom részletezni, mert a jogi folyamat nagyon bonyolult, de azt azért leszögezem most is: a büntetőperben kimondták, hogy család áldozatai lettünk, az egyik tönkretvőnk börtönbüntetést is kapott. De ez kevés ahhoz, hogy benn maradhasunk abban a budai házban, amelyért a férjemmel egy életen át dolgoztunk! Ismert tény, hogy a házunkért egy fillér vételárat sem kaptunk – hitelt sem vetünk fel -, a polgári pert mégis elvesztettük!... A Legfelsőbb Bíróság – ez az utolsó grádics – is úgy döntött, hogy el kell hagynunk a házunkat. Amikor V. Kulcsár Ildikóhoz fordultam, rémült voltam. Egyrészt azért, mert elvesztettük a házunkat, „ránk verték” a perköltséget is – mindketten kisnyugdíjasok vagyunk, igen szerény jövedelemmel -, csak a nagylányunk aktív kereső. Másrészt azért, mert a kisebbik nevelt lányunkért rettegtem, hiszen őt visszaveheti a gyámhatóság... Ha túl leszünk e rémálmon, szeretnék a férjemmel egy befogadó-fejlesztő otthont létrehozni gyerekes családoknak, és az a terv is foglalkoztat, hogy létesítsünk rehabilitációs házat a szenvedélybetegeknek. Egyetlen emberről sem szabad lemondani! Mindezt megírtam az első levelemben... És ez utóbbi

mondatom keltette fel egy kedves hölgy figyelmét, aki úgy döntött, hogy segít rajtunk: nekünk ajándékozta a kétszobás házat! Amikor Ildikó felhívott e hírrel, sírtam, egyre sírtam, mert úgy éreztem, hogy Isten figyel ránk... Találkoztam a hölgygel, aki elmondta, hogy semmiképpen sem vállalja a nyilvánosságot, nem azért segít, hogy szerepeljen, hogy országvilág előtt ő legyen „A” jó ember. Ő azért segít rajtunk, mert az élete bizonyos korszakában maga is volt kilátástalan helyzetben. Ugyanígy könnyekre fakadtam, amikor a szerkesztőségből arról értesítettek, hogy egy Svájcban élő magyar hölgy szintén a segítségünkre sietne. Fel is hívott telefonon. Megtudtam, hogy jó néhány évvel ezelőtt szintén a lakásmaffia áldozatává vált itthon. Vele nem találkoztam még, de sokféle lehetőséget felvázolt. Segítene ruhákkal, gyűjtéssel, a részleteket még nem ismerem, de rövidesen találkozom vele Pesten. Mielőtt bárki arra gondolna, hogy a csuda vigyen el minket, mert rajtunk segített a Nők Lapja, miközben sok, hasonló helyzetben levő sortársunk kétségbeesetten „várja”, hogy utcára tegyék, gyorsan elmondom, hogy felettünk sem derült még fel az ég. Az a csodálatos hölgy, aki a vidéki házat felajánlotta, elsősorban azt szeretné, ha a nekünk ajándékozott ingatlanban létrehoznánk az általam felvázolt mentőotthonok egyikét – amiért én végtelen hálát érzek iránta! -, de közben tudom, hogy először végig kell harcolnom a magam ügyét. Azaz nem hagyom el a saját házamat önként, és nem költöztetem a gyerekeimet egy távoli településre, hiszen minden munka, kapcsolat, pénzkereseti lehetőség ideköt minket. De hiszem, hogy abban a házban otthonra fog még lenni jó néhány bajba jutott család! Mindenesetre végtelen hálát érzek Isten iránt, hogy mindez megtörtént."

Csupán annyit tennék hozzá: bárcsak úgy lenne a hosszú rémálomnak vége, ahogy Gergelyék szeretnék...!

Két ügyvéd is benne volt a mini-maffiában

A lakásmaffiákról az a tévképzet él a köztudatban, hogy sokszereplős szervezetek. És ha csak ketten-hárman élnek a kínáló lehetőségekkel, a magányos emberek kifosztásával, földönfutóvá tételével, akkor már nem is maffiáról van szó.

Pedig egyszerű a képlet: a banda a rábeszélő csalókból és a jogi háttérrel adó ügyvédből áll össze. Ehhez ketten is elegendők. Aztán már csak megfelelő áldozatot kell keresni. Aki idős, magányosan él, s nagy értékű ingatlanja van.

Másfél esztendeje, 2004-ben kezdett el ügyeskedni az érdi K. Lajos (27). Rátalált a megfelelő közvetítőre, az pedig pénzért vállalta a feladatot. Ez a jósvádájú nő kutatott fel embereket, és az önkormányzat nevében szociális segílyt ígért nekik. Miután elnyerték a megkönyékezettek bizalmát, a folyamatos segélyfolyósítás technikai feltételeként ingatlan-adásvételi vagy ajándékozási szerződéseket írtak alá áldozataikkal K. Lajos, illetve egy másik férfi, M. F. javára. A szerződések látszatra teljesen törvényesek és megnyugtatóak voltak, azokat két ügyvéd is ellenjegyezte, majd benyújtották a Földhivatalba, ahol az „adásvétel” hivatalos megerősítést nyert.

A következő lépés: K. Lajos és M. F. - mint tulajdonosok - a csalással megszerzett ingatlanokat eladták egy Angliában élő magyar ingatlankereskedő-befektetőnek. (Az a vételárat ki is fizette teljesen, illetve megállapodás szerint egy részletét.) A csalással megszerzett ingatlanok pedig tovább „törvényesedtek”, mert K. Lajos az ügyben száználmas szerepet játszó budapesti ügyvéddel elkészíttette és ellenjegyeztette ezeket az újabb adásvételi szerződéseket. A kétszeres legalizálás, úgy vélték, már teljesen elfedi a bűncselekmény nyomait.

Tévedtek. K. Lajost őrizetbe vették. A Legfelsőbb Bíróság 2005 novemberében kelt állásfoglalása szerint pedig az ilyen ügyekben a kiindulópontig kell visszamenni: tehát visszaáll a károsultak (sértettek) eredeti tulajdonjoga!

Állandó programok

Elkészült az a vázlat, amelyben a Sors-Társak Házának állandó programjai szerepelnek januártól.

A pontos havi program az aktuális Sors-Társak Lapjában, és reményeink szerint az országos és a helyi lapokban egyaránt olvasható lesz.

Kivel szeretnének találkozni, miről szeretnének hallani a megjelölt témákban? Milyen egyéb javaslataik vannak? Kérjük, írják meg! Az új ügyfelek fogadása változatlanul főként időpont-egyeztetéssel történik.

	Óra	Kedd	Csütörtök
1. hét	9.30-15 15-18	Ügyfélfogadás	Ügyfélfogadás Jogi tanácsadás
2. hét	9.30-15 17-19 15-18	Ügyfélfogadás Hajnali Krimi Fórum	Ügyfélfogadás Nyugdíjnap
3. hét	9.30-15 15-19 15-17	Ügyfélfogadás Egyesületi nap	Ügyfélfogadás Egészségügyi nap
4. hét	9.30-15 17-19 17-19	Ügyfélfogadás Jogi tanácsadás	Ügyfélfogadás Egymás mellett élünk
5. hét	9.30-15	Ügyfélfogadás	Ügyfélfogadás

Hajnali Krimi Fórum január 10-én

Papa csak egy van?

Belevágunk abba, amire olvasóink egyre gyakrabban noszogatnak: legyen közvetlen találkozási lehetőség a Hajnali Krimiben nyilatkozó érdekes személyiségekkel. Január 10-én kedden délután 5 órakor a Sors-Társak Házában (VIII., Dobozi utca 7-9.) sort kerítünk az első ilyen eseményre.

Felkért alanyunk a mostanában annyit emlegetett nyugdíjas rendőrtiszt, Sándor István. Akinek immár jogerős igazolása van a Legfelsőbb Bíróságtól arról, hogy jelleme feddhetetlen.

Tudjuk, ezt nem ő kérte. Az óhaj az ellen-ségeitől hangzott el, de ennek éppen az ellenkezőjét akarták elérni. A volt főny-

omozót egyebek között hivatali visszaéléssel és hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítással vádolták meg, és furcsa letartóztatása után majdnem fél évet ült vizsgálati fogóságban. (Mint ismert: a Központi Ügyészségi Nyomozó Hivatal vette őrizetbe 2000. október 29-én, vasárnap, egy nappal az előtt, hogy a parlamenti Olajbizottság meghallgatta volna. Sokak szerint a Papa bűne az volt, hogy az olajosügyek felderítésében túl messzire jutott. Ő kezdettől végig koncepció eljárással részesének tartotta magát.)

A Hajnali Krimi gárdája szívesen lát mindenkit a bizonyára sok érdekességet tartalmazó beszélgetésen!

Az egyesület szolgáltatásai

- jogi tanácsadás,
- azonos jellegű esetek bemutatása,
- beadványok elkészítése,
- tárgyalásokra szakértő küldése,
- tájékoztatás,
- segítségnyújtás,
- lelki segély-nyújtás.

(Megbeszéléshez időpontot egyeztetni a fenti telefonszámok egyikén lehet.)

Hol érhető el az egyesület?

A Sors-Társak Közhasznú Egyesületének címe:
1086 Budapest, Dobozi u. 7-9. fszt. 3.

Telefon/üzenetrögzítő/fax:

06-1-210-7021; 06-1-210-7525

Internet: www.sorstarsak.fw.hu

E-mail: sorstarsak@freemail.hu

Az iroda megközelíthető

a Blaha Lujza tértől a 28-as, 37-es,

a Keleti pályaudvartól a 24-es villamossal

Adószámunk:

18175921-1-42

Kérjük mindazokat, akik az áldozatok otthonának védelmét, a már kilakoltatottak újbóli otthonteremtését fontosnak tartják, személyi jövedelemadó-bevallásukban a Sors-Társak Közhasznú Egyesületét jelöljék meg adójuk 1%-ának kedvezményezettjeként.

Impresszum

SORS-TÁRSÁK LAPJA

Kiadja a Sors-Társak Közhasznú Egyesülete
Felelős kiadó az egyesület elnöke
Szerkesztő: Szöllösi Ferenc

Tanácskoztunk, fohászkodtunk, kezet fogtunk

Még véreznek a szívek,
még nem mosolyognak
a szemek

Negyedik éve szervezett az egyesület élménydús karácsonyi találkozót tagjai és szimpatizánsai számára. Ennek egy állandó pontja van: az ökumenikus istentisztelet a Bazilikában Szabó Géza kanonok plébános által celebrálva. Az idén december 17-én, szombaton megtartott találkozó eseménysorozata így alakult: délelőtt jeles előadókkal rendezett eszmecsere az egyesület székhelyén, korra délután istentisztelet a Bazilikában, majd élőlánc alkotása az Országház előtt, végül, ismét az egyesületben, tagi találkozó, társalgás tányérok felett.

Joó Miklós

Minden a régi?

Közeleg a karácsony, ezüstszombaton a bevásárlás az elsőség. A politikusok, a főrendőrök, a civil szerveződések képviselői szaloncukor, ajándék után kajtatnak, ilyenkor a szívhezszóló meghívó is a papírkosárba kerülhet. Az az ember viszont, aki már megjárta a pokol tornácát, mégsem gondol másra. Ülnek hát a sorstársak a Dobozi utcai iroda-otthon nagytermében, és várják, hogy meghallgassák a meghívott előadók álláspontját az őket megnyomorító ingatlanbűnözésről.

A széksorok megtelnek, még a póthelyekre is jut ér-

Dr. Kosztolányi Dénes

Dr. Sik Gotthilf

deklődő. Sokuk arca ismerős, 2002. október 5-én ők demonstráltak a Parlament előtt. Az akkori transzparensekét vélhetően ma is a magasba emelnék, hogy félreérthetetlené tegyék: az idő az elmúlt három esztendőben nem nekik dolgozott. Az íráskok megfakulhattak, a gondolatok sajnos még mindig frissek, időszerűek: „Bűnhődjenek a jogszolgáltatók is. Vérző szívvel, mosolygó szemmel, meddig bűnhődünk még?”

Itt van Kaszásné Felföldi Ibolya Kőbányáról. És vele a borzalmas emlék: egyszer elment otthonról, s mire hazatért, bútorai, használati tárgyai a háza előtt a járdán várták. A kitelepített Kovácsék orrukban talán még mindig érzik a solymári karácsonyok gyertyafüstjét. Nyitott könyv minden sorstárs, a szomszédok okuláré nélkül olvassák, ha kell, felmondják mások történeteit. Annyira hasonló, ennek az elejével elkezdhe-

Dr. Frech Ágnes

tő, és annak a végkifejletével befejezhető minden. A remény kitűzött jelvény minden ruhán. Az elnök asszony, Török-Szabó Erzsébet bevezetőjében felsorolja, a meghívottak közül ki maradt távol, és milyen indokkal. Hiába no, december van, és a fenyőfák közt válogató könnyen felejt, hogy egyeseknek még egy gallyat befogadó lakrész sem maradt. Amint tavaly, most is meghívták az ország valamennyi parlamenti képviselőjét a rendezvényre. Szám szerint 386-ot. Egyetlenegy fogadta el az invitálást: Kosztolányi Dénes.

Halál igazolta a hiányzókat

Az emelvényen, színházi szakszóval színpadon négyen foglalnak helyet. Dr. Sik Gotthilf, az európai jog szakértője, dr. Frech Ágnes, a Fővárosi Bíróság

kollégiumvezetője, Joó Miklós (?), a Magyar Társaságkezelő Szakmai Szövetség titkára és a már megemlégett dr. Kosztolányi Dénes.

Török-Szabó Erzsébet a hiányzó sorstársakat idézi meg. Az igazoltan távol lévő, már csak emlékeinkben élő áldozatokat. Mert egyre gyakrabban érkeznek vissza a borítékok, hogy a címzett elhalálozott. A lelki terhek, az anyagi gondok nem garantálják a hosszú életet, és ha van mennyország, talán az angyalok között kevesebb a rafinált ügyvéd, közjegyző. Egy újságíró neve is elhangzik. Szüle Zsolt a lakásüzereket, verőlegényeket a Magyar Fórumban leleplezte le. Aztán a szálakat kézben tartó család megtalálta. Az újságíró nem bírta a ránehezülő nyomást, a lelki terrort. A szíve megállt, segítséget orvostól, rendőrtől nem remélhetett. Az előbbi későn érkezett, az utóbbi talán el sem indult. A tanácskozás utáni szentmise a Bazilikában mindenesetre az elhunytak békéjéért is szólt.

Garázdaságtól csalásig

Most persze még itt vagyunk a Dobozi utcában. Az önzetlenség otthonában. Az elnök asszony a

munkatársait dicséri, a köszönömért dolgozókat. Ha el kell számolni az állami támogatással, az alapítványi pénzekkel, akkor a személyi kiadásokra nem szabad sok időt vesztegetni. Talán ez is a magyarázata annak, hogy Cseh Istvánékat, Pölöskei Ernőéket, Galló Gusztávékat, Pataki Ferencéket sikerült kimenteni az adósságcsapdából, hogy végre fedél kerülhetett a fejük fölé. Több jóról nem lehet beszámolni. Illetve, még valami a pozitívumokhoz tartozik... Már nem török fel az autót a Dobozi utcában, a Sors-Társak Közhasznú Egyesületének otthont adó ház lakóit már nem riogatják a bajban megszólaló riasztók. Bekamerázták a környéket, azóta szegénylős a garázdaság. „A rendőrség meg tutyimutyi” – fogalmaz az elnök asszony. Hiába visznek elébük húsz embert, hogy valamennyiüket ugyanaz a banda, ugyanazzal a módszerrel (színtelt szerződéssel) vezette meg, a zsaruk még mindig ódzkodnak a család kimondásától. Gönczöl Judit is közjegyző maradhat, pedig örzi keze nyomát a rendőrségnek átadott iratok többsége. Megkapja az igazságügy-miniszter is a magáét. Petrétei József egy korábbi nyilatkozatában elismerte (bevallotta), hogy nem tud mit kezdeni a lakásmaffia-jelenséggel. A

Markos György (befut a rendőrség és a polgárőrség közös akciójáról)

A lakásmaffiaügy a sajtóban

Rivalda és lakásmaffia. A kicsiny faházból ugyanolyan izgalommal indul fellépni, mint évtizedekkel ezelőtt a méregdrága luxushotelből. Izsmán Nelly a színpadra lépve elfelejti, hogy kosztümje, bár csillog, harminc évvel ezelőtt készült, amikor még világsztárokkal lépett fel. És elfelejti azt is, hogy a lakásmaffia nemrégiben kiforgatta vagyonából. ...„Sohasem disszidáltam, legálisan dolgoztam külföldön, dán, svájci, holland mulatókban, szinte egész Európát bejártuk. 20 évvel ezelőtt vagyonnak számító 6000 forintot vontak le havonta tőlem nyugdíjra. Luxusban éltünk kint második férjemmel, aki karmesterem és menedzserem volt, de meguntuk a kofferes, szállodás vándoréletet. 1984-ben hazaköltöztünk, idős szüleim mellett akartam lenni. (...) Megspórolt pénzünkből a Hűvösvölgyben vettünk egy háromszintes, gyönyörű nagy úszómedencés házat, ahol művészbárt nyitottunk. Úgy tűnt, itthon is révbe ér életünk. Amikor a fiam felnőtt, és Németországba költözött, túl nagy lett kettőnknek a ház. Kisebbre akartuk cserélni. Véletlenül kerültünk a lakásmaffia hálójába. ...Kocsival vittek megmutatni a csereházat. Egy tóalmási tanyánál álltak meg. Egy lélek nem volt a környéken. Betaszígtak durván a tanyasi házba, pisztolyt szorítottak a fejünkhöz. Aláírtuk a papírokat. Nem szeretek a borzalmas részletekről beszélni. Olyan rettenetes pánikot még életemben sohasem éltem át. Halálfélelmem volt. Úgy éreztem, gondolkodás nélkül lelőnek, ha nem engedelmességek. A tettesek ellen büntetőeljárás indult, elkapták őket, és néhányuk börtönbe került. Férjem nem bírta feldolgozni a történeteket, belehalt. Egész életünk munkája tönkrement. Az kárpótól, hogy igaz barátaim mellett maradtak, segítségükkel álltam talpra. Sikerült nagy nehezen Pestre költözni, és egy enyhén szólva is szerény otthont kialakítani... Egy pirinyó faházban élek 93 éves édesanyámmal, két kutyánkkal és öt macskánkkal. A luxusszállodák, a nagyvilági élet már csak emlék. A ruháim harminc éve készültek. Újakra nem telik. Bár, ha még színpadra állok – mert előfordul néha -, estélyim ugyanúgy csillog, mint egykor. Édesanyámmal, ketten 75 ezer forint nyugdíjat kapunk, de nem panaszkodom. Éppen olyan boldog vagyok, mint hajdanán a hatszobás villámban. Mert szeretteim vesznek körül. (Képes Újság, 2005. december 2.)

Nyilvános adatok. A törvényhozási ciklus második legrövidebb ülésnapja alig húsz percig tartott szerdán. Az Országgyűlés három törvényjavaslat részletes vitáját folytatta le úgy, hogy hozzászóló csak az egyikhez volt. Juhász Gábor, a Belügyminisztérium politikai államtitkára a polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról szóló javaslathoz fűzött zárszavában kiemelte: a törvénymódosító javaslat a lakásmaffia elleni fellépés egyik lehetséges eszköze. A valótlan lakcímadatot igazoló okmányok deklarálása és az okmányok nyilvántartásának nyilvánossá válása hozzájárulhat az ügyletkötések biztonságának növekedéséhez – mondta. (Népszava, 2005. december 7.)

Ugyanaz másként? Két törvénytervezet kétféle javaslatot tartalmaz az ingatlanárverés szabályainak módosítására. Mindkettőnek a célja a lakásmaffia elleni fellépés, és mindkettőben már csak a zárószavazás van hátra. Miután a parlamenti többség mindegyiket támogatja, nem kizárt, hogy a törvény egyes pontjait mindjárt kétféleképpen is felülírják a képviselők. A javaslatok párhuzamosan futottak, de az ellentmondást nem oldották fel sem a bizottságokban, sem a plenáris vita során. (Népszabadság, 2005. december 10.)

Árverezés elővásárlással. Horváth Csaba, a parlament Gazdasági Bizottságának keretében működő lakásügyi albizottság elnöke még tavasszal állt elő azzal az ötlettel, hogy a lakások ár-

nagyteremben, a tanácskozás résztvevőiben rögtön megfogalmazódik a kérdés: ha a jogszolgáltatás minisztere is bizonytalan, akkor a paragrafusok dzsungelében ki vág utat a jogot nem végzett embereknek?

Néptelen lesz a jövő útja?

Sik Gotthilf biztosan nem. A jogász előremutat, a háta mögött felhalmozódó szemetet nem tudja eltakarítani. Azt mondja, hogy az Európai Unióban figyelik, elemzik az újonnan csatlakozott országokra jellemző bűnözési szokásokat, hagyományokat, vizsgálják a bankkártyatrükköket, az átutalási csalásokat. „Ez mind igen jó, mind valóba szép” – ugrik be egy pillanatra a verssor. Csakhogy a közösség nem a fehérgalléros svihákokat, hanem az erőszakos rablókat, garázdákat, drogosokat tekinti elsősorban közellenségnek.

A megoldásokban a megelőzés az elsőbbség, a lakásmaffia rémségeire vélhetően csak akkor figyelnek fel, ha padovai, rotterdami, esetleg müncheni házizgazdák tetemeivel lesz tele az uniós puttony. Addig valahogyan el sem lehet várni, hogy az alapító atyák és honfitársaik átérezzék egy ismeretlen szentmihályi nyugdíjas öregúr szen-

Tele a terem

védeseit vagy az élve eltemetett sashalmi asszony kínhalálát. Az igazi rémségek szinte fel sem tűnnek az akciófilmekből zúduló horror közepette.

Készülő jogszabályokat, egyre körmonfontabb előírásokat és a köznapokat behálózó törvényeket sorol fel az előadó. Meggyőződéssel vallja, hogy ez a jövő útja, ami a tudósítónak eléggé riasztóan hangzik, hívén Deák Ferenc egymondatos sajtótörvény-javaslatában: „Hazudni pedig nem szabad.”

Ránk kényszerített játékszabályok

Kártyások a megmondható, minden parti az egyeztetéssel kezdődik. A körbe,

a buliba csak azok ülnek be, akik elfogadják a többség előírásait. Csak akkor osztanak, ha mindent tisztáztak. Nos, a jogászok és a sorstársak között az a különbség, hogy az előbbieket megfogalmazzák, az utóbbiak – kényszerűen – elfogadják a feltételeket. És a szerepek soha nem cserélődnek fel. Lehet valaki több nyelvet beszélő diplomahalmazó, a történelem vagy az orvostudomány doktoraként nem formálhatja a közösség életét, magyarán nem mondhatja ki, nem kötelezheti a többieket az általa jónak tartott szabályok betartására. Félelmetes ez a társadalmi szerepmegosztás. A jogász bemehet a konyhába, szakácsként főzhet, ha jó a hangja (vagy ha csak jónak véli), énekelhet, íróként publikálhat, de mindez fordítva már nem igaz. A szakács, a popsztár, az író nem alkothat törvényt, nem mondhatja azt, hogy már a hócipője is tele van a jogászok bikkfanyelvével, kiskapukat nyitogató paragrafusával. Nem és nem. A szakácsoknak, popzenészeknek és más csodabogaraknak nincs választásuk, a jogászok alkotta törvények közt kell élniük – esetleg ugyanezért meghalniuk. Csoda-e, hogy a perekben mindig az úgymond törvényesség – a jól vagy rosszul, időnként ostobán megfogalmazott szöveg, s nem a törvény szelleme, megalkotóinak szándéka – győze-

delmeskedik, az igazság meg térdepelhet a sarokban a maga kukoricaszemein.

Nyitott kiskapuk

Talán meglepő, de a sorstársakból kikívánkozó gondolatokat ugyancsak jogász, gyakorló bíró fogalmazza meg. Frech Ágnes saját tapasztalatait összegzi, amikor sejteti, hogy a gyanús lakásügyek előkészítői, leplezői jogvégzett emberek lehetnek. Módszereik kifinomultsága, a perekben cinkos hallgatásuk vagy a kiskapuk nyitogatása nem ösztönös viselkedés, hanem tudatos cselekvés. Élnek, olykor visszaélnék azzal a jogi helyzettel, hogy a két fél egyező akaratával szentesített szerződés megkötésekor az ügyvéd (hozhatta, fizethette bárki) mindkét felet képviseli. Az ingatlanl kapcsolatos bűnözés a kilencvenes évek közepétől nyílt, azaz ismert cselekményfajta volt. Kezdetben az elkövetés módja – ahogy megszerezték olyan tulajdonosok ingatlanját, akik nem akarták eladni -, a csalás volt, ma már inkább az erőszak.

A bírónő visszaemlékezése egészen Ádámhoz és Évához, az eredendő bűn megszületéséhez vezeti gondolatainkat. Mert ahogyan a Paradicsomban az első emberpárt a tiltott gyümölcs, úgy a honi ingatlanügyekben az üresen álló, szemmel láthatóan elha-

Köszönet a polgármesternek az iroda működtetéséhez nyújtott segítségért

Élőknek és elhunytaknak

A Szent István-bazilika középső tere kötélkorláttal elkerítve. Körülötte körben sétáló turisták szemlélik a két évtizedes munkával szépen rendbe tett impozáns épületbelső. A kordonon belül, a főoltár előtti padsorokban foglal helyet a közös fohászra eljött lakásmaffia-áldozatok népes csapata.

"Karácsony közeledik, újra együtt vagyunk" – jegyzi meg először is Szabó Géza kanonok plébános. Felhívja a figyelmet az advent jelentésére: várakozás. „Reménykedjünk, hogy ez a jelenlegi áldatlan és jogellenes állapot orvoslásra talál” – hangoztatja beszédében, utalva a szerencsétlen, gyakran tragédiával járó sorokra. Közli: „Mai áldozatunkat a Sors-Társak élő, ugyanakkor elhunyt tagjainak mutatjuk be.”

(A meghitt, lélekbékítő istentiszteletről távozva a templom egyik munkatársa újságolja: angol vendégek érdeklődtek, milyen alkalomból tartanak most misét, és amikor megtudták, egyikőjük közölte: néhány éve náluk is felütötte fejét az ingatlanbűnözés, de drákói intézkedésekkel gyorsan véget vetettek neki...)

Géza atya átadja az áldozati ostyát Szabó Erzsike nének

Ismét együtt a Szent István-bazilikában

verezésekor kapjanak elővásárlási jogot az önkormányzatok. Az ötletből a végrehajtási törvény módosítására tett javaslat lett, még május közepén, amit Horváth Csaba mellett négy párttársa jegyez. Az alapprobléma az, hogy a lakások árverezésekor szervezett csoportok kirekesztik a kívülállókat, így végül csak maguk licitálnak, aminek a végeredménye nem az ár – becserétkéhez mért – emelkedése, hanem éppen a leverése. Ezt úgy lehetne kivédeni, hogy a helyi önkormányzat harminc napot kapna annak eldöntésére, hogy él-e a módosításban megfogalmazott elővásárlási jogával. Ha ugyanis ezt teszi, akkor hiába verték le a lakásmaffiózók az árat, nem ők, hanem az önkormányzat jut hozzá olcsón a lakáshoz. Ekkortól a lakás önkormányzati bérlakásként funkcionálna, és a benne lakók továbbra is ott élhetnének, de most már – értelemszerűen – nem tulajdonosként, hanem bérlőként. A másik újdonság a képviselői javaslatban: a végrehajtó köteles lenne az árverésről kép- és hangfelvételt készíteni.

Nemrégiben az igazságügy-miniszter adott be egy olyan törvényjavaslatot a parlamentnek, amelyben a jogügyletek biztonságát kívánja erősíteni. (...) A végrehajtás alá vont lakások adatait el kell juttatni a megyei önkormányzat főjegyzőjének, tőle a helyi jegyzőhöz, onnan pedig a képviselő-testülethez jut az információ. Az árverést (a hirdetmény megjelenésétől számítva) legkevesebb hatvan nappal lehet kitűzni. Ebben a javaslatban a nyilvános ingatlanárverés pályázatainak felbontásáról kell kép- és hangfelvételt készíteni. A miniszter sem feledkezik meg az önkormányzatokról, de jóval kisebb lehetőséget adna nekik, mint a képviselők említett javaslata. Ha eredménytelenül zárult két árverési forduló, akkor az önkormányzat a becserétké hetven százalékáért megveheti a lakást, akkor is, ha más is tett ilyen összegű ajánlatot.

Egy húr. „Mi inspirálta az önök javaslatát?” „Úgy látjuk, hogy ma már csak a végrehajtás az a terület, ahol a szervezett csoportok tevékenykedni tudnak – mondja Horváth Csaba. – Nem szívesen mondom ki, és az érintettek is tagadják, de több példából is arra lehet következtetni, hogy a végrehajtó egy húr pendült a vásárlóként fellépő szervezett csoportokkal. Ez ellen javasoljuk az önkormányzat elővásárlási jogát.” „Mennyiben ért egyet az igazságügy-miniszter javaslatával?” „A miénk jóval nagyobb szociális segítséget jelent a rászorulóknak, hiszen nem kell kiköltözniük a lakásukból. Az, hogy az önkormányzat tud az árverésről, sőt részt vehet rajta, de nincs elővásárlási joga, nem sokat ér. Halkan mondom, de az önkormányzatot is képviseli valaki az árverésen, aki megkörményezhető.” „A kormány miért nem tette magáévá az önök javaslatát?” „Az az érv, hogy az önkormányzati elővásárlási jognak nincs hagyománya. Ez viszont nem igaz, hiszen másfél évtizede van elővásárlási joga minden kerületi önkormányzatnak a fővárosi tulajdonban lévő ingatlanok eladásakor. A nagyságrend ezermilliárd forint, és eddig jól működött a rendszer.” (Magyar Hírlap, 2005. december 5.)

Veszprémben nincs lakásmaffia. A közelmúltban a parlament módosította a társasházi, majd a lakásszövetkezeti törvényt, és az ősz folyamán a lakástörvényt is. Utóbbiban lehetővé tették, hogy helyi rendelettel szabályozzák a bérlemény-ellenőrzést, a fiktív csereszerződések kiszűrését. (...) Veszprémben már 1993-ban hoztak egy helyi rendeletet, amely kimondta, hogy lakást csak lakásra, bérleti jogviszonyt pedig bérleti jogviszonyra vagy lakástulajdonra lehet cserélni. A szerződések megkötésekor nem elégedtek meg a tulajdon- vagy a bérleti jog igazolásával, hanem minden esetben ellenőrizték, hogy a csereként felajánlott ingatlan valóban lakható-e. A kisemmizés ellen ható tényező az a gyakorlat is, hogy az önkormányzati tulajdonú lakáscserékben mindig a Gazdasági Bizottság hoz döntést. Részletesen vizsgálják az új lakó életkörülményeit, azt, hogy eleget tud-e

Téren, télen

Élők lánca, Mécsesgyújtás, Emlékezés az örökre eltávozott sorstársakra

A Kossuth tér sarkában, az ágaskodó lovát megülő Rákóczi fejedelem bronzszobra közelében a gyeptépetés nézegették az elsőként érkezők: hol állt a nyári sátorkompozíció, benne ki merre hált, főzött, vagy csak várta ücsörögve, míg elvonul a vihar.

A harmincöt napos folyamatos tüntetés után sokan ma először járnak erre, most röpke félórára: mécseseket gyűjtanak, lehelyezik a fűbe, sorban, aztán megfogva egymás kezét mind tágasabb kört alkotnak: az ország sok pontjáról érkezett lakásmaffia-áldozatok így fejezik ki az összetartozást, az együttérzésüket.

Amire minden évszakban egyaránt nagy szükségük van mindannyiuknak.

A Kossuth tér közepén nyáron művészeti előadásokat rendeztek, most télen korcsolyapályát építenek, s az Országház főbejárata mellett már áll a feldíszített óriás karácsonyfa.

A bűnözők áldozatai itt voltak akkor, és itt vannak most is.

nyagolt ház csábította rosszra az ügyeskedőket. Hosszú ideig figyelték az épületet, esetleg a szomszédoknál gyűjtöttek információkat a tulajdonosról. Ha rájöttek, hogy távol él, esetleg meghalt a gazda, akkor akcióba léptek. Megszerezték a kinézett zsákmány ingatlanlapját, és széljegyzetben ráírták a nevüket. A meghamisított okmány birtokában később sajátjukként árulták más tulajdonát. Egy különösen ügyes és szorgalmas szélhámos egyszer egyetlen nap 17 különböző helyen, főként ügyvédi irodában adta el ugyanazt a lakást. A vételárat, az előleget mindenütt felvette. A rászédettek soha nem látták viszont a pénzüket. Így aztán a hasonló eseteknek két károsultjuk is van: az eredeti tulajdonos, és a megtévesztett vásárló.

Szekrény formájú jelenségek

Mintha maga is sorstárs lenne, úgy beszél a bírónő a kiszolgáltatottságról, a

megfélemlítésről. Egyik esetét említi, másodfokon kellett ítélnie egy látszólag egyszerű ügyben. A felperes, egy idegileg kikészült, zavarosan fogalmazó férfi erősködött, hogy őt becsapták, kölcsönszerződést írt alá, de a papír adásvételről szólt. A megjelent tanúk bizonygatták, hogy a felperes pontosan tudta, mit hitelesít kézjeggyével, és az magára maradt könnyeivel. Az elsőfokú bíróság természetesen vette, hogy a férfi, akár tiszta, akár beszűkült tudattal, de szabad akaratából döntött az aláírás mellett. A történet hitelesítését, az első ítélet megalapozottságát csak három szekrény formájú hallgató, az alperes ismerősei tették kérdésessé. Beültek a másodfok tárgyalására, jelenlétükkel nemcsak a felperest, hanem a bírói tanács tagjait is megijesztették. Frech Ágnes ennek ellenére új tárgyalást, új bizonyítási eljárást kért.

- Igen, ezeket a módszereket ismerjük – utal erre Török-Szabó Erzsébet a bí-

rónő előadása végén. – A mi Zsoltunkat a vízbe is bedobták, megúszatták, hogy megpuhuljon.

A példabeszéd főszereplője, Varga Zsolt az első sorokban ül. Tíz esztendeje már, hogy ellopták személyi igazolványát, azzal eladták a lakását, aztán veréssel, fagyos fürdővel fenyegették, hogy maga is adja hozzájárulását az adásvételhez. Ukránok, magyarok, nők és férfiak terrorizálták Zsoltot és fivérét. A bíróság előtt a papíron már tulajdonos M. Gabriella viszont tagadta a kényszerítést. Sikerral. Elég volt, hogy azt állítsa: tisztességes módon szerezte meg a lakást, még a 3,5 milliós vételárat is kifizette. Később a Sors-Társak Egyesülete kiderítette, hogy a nő még 13 másik ügyben is szerepel. Varga Zsoltnak mindez erkölcsi elégtételt jelentett, ismerősei megtudhatták, hogy nem hazudott, nem kártyázta el az egykori családi fészket... A tulajdonát azonban nem kaphatta vissza.

Sok a csibész

A következő megszólaló, Joó Miklós a rosszban meglévő jót hangsúlyozza. Azt, hogy a sorstársak esetei példaértékűek. Az elmúlt évek kárvallottjai egykori hibáikat még egyszer nem követnék el. Nem lennének hiszékenyek, nem hinnének a lakásfedezetért kölcsönt ígérőknek, és ezerszer is megnéznék, hogy milyen papírt írnak alá.

Megérkezik egy hiányolt vendég is, a humoristaként közkedvelt, de most a 74 ezer tagot számláló Országos Polgárőr Szövetséget elnökhelyettesként reprezentáló Markos György. „A civil bűnöldözés magyar találmány, mi találtuk ki húsz éve” – mondja. Elnézést kér, gyakorlatoznak a munkatársai, onnan jön, ezért visel öltöny helyett pulóvert. Elmeséli, hogy Török-Szabó Erzsébettel évekkor ezelőtt úgy került kapcsolatba, hogy rájött, valaki illetéktelenül figyelmet tanúsít ingatlanjának

tulajdoni lapja iránt. Kiderült, a Földművelésügyi Minisztérium egyik tisztviselője kérte le az adatokat a számítógépes hálózaton keresztül, további harminc másikéval együtt. Eljárás sem indult ellene... Sok a csibész, egyre pofátlanabbak, mondja, velük nem magányos Rambóként, hanem közösségként kell szembeszállni. Sorolja a módszereket: figyelni kell egymásra, gyanakodni az idegenek feltűnésekor, felkarolni az elesetteket, mert mi is bármikor pofára eshetünk.

Igaz minden szava, a sorstársakra azonban csak áttételesen. A polgárőrök lehetnek bármilyen ügyesek, bátrak, rátermettek, csak az autótolvajokat, a betörőket kaphatják el. A lakásokkal ügyeskedők eddig még soha nem vitték hónuk alatt a zsákmányukat.

- Tehetetlenek vagyunk – tárja szét ismételten karjait Török-Szabó Erzsébet. – Nekünk még azok sem segítenek, akik tudnának. Az önkormányzatok nem alkalmaznak pozitív diszkriminációt. Amikor piacra dobják egykori bérlakásaikat, csak a bevétel számít. Az egyesület számos nyilvános árverésen marad alul, mert csak a reálisnak tartott 1-2 millió forintot kínálná azért, amiért a vállalkozók az 5-6 milliót sem sajnálják. És hiába kérjük, hogy egy-két házat, lakást közvetve adjanak a Sors-Társaknak, fizetünk mi érte, de csak erőnkhez méltón, a válasz mindig elutasító.

Kosztolányi Dénes, a Fidesz tagja egy kicsit a politikát is becsempészi a tanácskozásra. Ja kérem, nemcsak a karácsony, hanem az országgyűlési választások időszaka is közeledik. – Ettől a kormánytól már nem várhatnak semmit – summázza a képviselő az elmúlt hetek eseményeit. Józsefváros érkező SZDSZ-es polgármestere, Csécséi Béla, aki az egyesület megfelelő működési kö-

rülményeit nagyban segítette, láthatólag e szavakat rossz néven veszi. Az első széksorból hallgatja néhány percig a képviselőt, aztán elnézést kérve eltávozik.)

A képviselő elmondja: korábban a lakásmaffia-ellenes albizottságban a négy parlamenti párt tagjai 850 millió forintban jelölték meg azt az összeget, amely a bűnözők ellehetlenítéséhez szükséges lépésekhez kell. Az ideai költségvetés soraiba, mindkét oldal egyetértésével, sikerült 50 millió forintot beírni a Sors-Társak Egyesületének. A jövő évi költségvetés tárgyalásakor 820 millió forint támogatásban reménykedhettek a civil szervezetek. A Sors-Társaknak ebből körülbelül 150 milliót szántunk. Ezt a kormánypárti többség elvetette, viszont az egykori albizottság elnök asszonya, Devánszkiné Molnár Katalin (MSZP) új módosító javaslatot tett, hogy az ideai 50 milliót jövőre is kapja meg az egyesület. „A szavazás előtti frakcióülésük után pityeregve jött hozzám. Nem támogatják – árulkodott párttársaira. És igazga lett.”

A slusszpoén nem vált ki rosszálló zúgolódást a hallgatóság soraiban. Az információt már ismerik. Legfeljebb a tálalása szokatlan. A sorstársak nyomorúsága pártsemleges, az őket lehúzó mocsár nem jobb- vagy baloldali. Minden új kormánytól azt várták és várják, hogy hatékonyan járuljon hozzá gondjaik megoldásához. És minden választás előtt reménykednek a következőben...

Kérdésekre már nincs idő. Török-Szabó Erzsébet mindenkit arra biztat, hogy írja meg, mire kíváncsi, aztán majd a témák szakértői válaszolnak. Még az sem biztos, hogy írásban, a most idetalálók talán később sem felejtik el a Dobózi utcához vezető utat. A jelenlévők tehát szedelőzködnek, várja őket a Bazilika, a közös imádság.

tenni lakbérfizetési kötelezettségeinek. (...) A társasházi törvény lehetővé teszi a lakókról adatlap vezetését, ha az adott közösség ezt szervezeti és működési szabályzatában előírja. Ez a nyilvántartás is segít kiszűrni az esetleges visszaéléseket. (Napló, 2005. december 7.)

Akár Kaya Ibrahim. Nincs vita arról, hogy véget kell vetni a lakásmaffiák virágzásának és a fantomcégek tündöklésének. A közjegyzők jövő márciustól kötelesek lesznek a belügyminisztériumi adattárakban elektronikus úton ellenőrizni azoknak az igazolványát, akiknek az okmányait hitelesíti. Ugyanezt megtehetik majd az ügyvédek is, ha valaki ingatlan adásvétele vagy cégalapítás ügyében jelenik meg náluk. A kormány ettől azt reméli, hogy ki lehet szűrni a hamis vagy érvénytelen személyi iratokat, és így hazai szereplők esetén meg lehet akadályozni a lakásmaffiaügyeket és a cégfantomizálást. Igaz viszont, hogy ha az ügyfél útlevelel igazolja magát, mint az ismert Kaya Ibrahim-ügyben, akkor ez a megoldás nem segít, hiszen külföldi okmányok a magyar adatbázisban nem szerepelnek. Erről a javaslatról, amelyet a két kormánypárt és az ellenzék egyaránt támogat, csak jövőre fog határozni az Országgyűlés. (Kossuth Rádió, Krónika, 2005. december 12.)

Meggyilkolták a lakásáért? Október 21-én este tűnt el és azóta sem adott életjelet magáról Balázsfalvi Andrásné, egy budapesti 61 éves asszony. Lánya bejelentése nyomán a rendőrség körözést adott ki, csakhogy nem sokkal később a Földhivatal arról értesítette Balázsfalviné lányát, hogy az idős nő eladta XI. kerületi lakását, amihez neki haszonélvezőként hozzá kellett volna járulnia. Az adásvételi szerződés egy vidéki ügyvédi irodában öt nappal az asszony eltűnése után köttetett. Ez felkeltette a rendőrség gyanúját, hogy bűncselekmény történt, és ezt támasztotta alá az elsődleges írásszakértői vélemény is.

A szerződés szerint az eltűnt asszony egyik nőismerőse vásárolta meg a lakást. Kiderült, hogy a 46 éves nő alaposan begyakorlatta saját édesanyjával az eladó aláírását, és Balázsfalvinéként mutatta be őt a szerződést készítő és ellenjegyző ügyvédnek. Az eladó személyi igazolványát és lakcímkártyáját átadó mama azonban az irodába nem ment be, még az autóból se szállt ki arra hivatkozva, hogy beteg, fáj a lába. A hölgy a szerződést az ügyvéd jelenlétében a személygépkocsi hátsó ülésén írta alá.

A gyanúsított nő állítása szerint vállalkozásához egy-másfél éve üzleti partnert, tőkét próbált szerezni az eltűnt asszony, amiért ő 5 millió forintot fizetett neki. Ez azonban egyelőre nem bizonyított. Az viszont biztos, hogy rendszeres kapcsolatban álltak egymással. A körülmények arra utalnak, hogy Balázsfalvi Andrásné eltűnéséhez a lakását csalással megszerző nőnek igen sok köze lehet. Egyebek között nyoma veszett az idős asszony mobiltelefonjának is, amelyről eltűnése után két nappal éppen a gyanúsított lakóhelyén indítottak három SMS-t. Ezekben kórházi kezelésre hivatkozva a Balázsfalviné naplójában szereplő találkozókat mondták le. A készüléket, pontosabban a benne lévő kártyát azóta nem használták. Az egyelőre csalással és okirathamisítással gyanúsított nő előzetes letartóztatásban van, anyja szabadlábon védekezik. Letartóztatták tettestársukat, a nő férjét is, aki autójával az ügyvédi irodába vitte őket. (mtv1, Kék Fény 2005. december 12.)

Elővásárlási jog. A kormány álláspontjával szemben fogadta el a többség azt a szocialista törvényjavaslatot, amely szerint az önkormányzatoknak minden ingatlanárverés esetén elővásárlási joguk lesz. Ezt a lakásmaffia elleni hatásos eszköznek tartják a kezdeményezők, hiszen a csalók gyakran liciten szerzik meg olcsón a becsapott áldozatok otthonát. A kormány viszont ezt jogilag hibás megoldásnak tartja, ehelyett a hétfő este tárgyalni

Jó erkölcsös testvérharc

Mellette döntött az anya, ellene a bíróság

Örökösödési vita. Igazán nem ritka: akik elégedetlenek a jussukkal, megtámadják azt, aki szerintük sokat kapott. Ugyanez megtörténik édestestvérek között is. Sajnos az is, hogy aki biztos igazában, annak a számára értelmetlen és érthetetlen huzavonával járó idegfeszültségben tönkremegy az egészsége.

Bodnár László így járt. A tét: az édesanyjától rámaradt kertés családi ház Erzsébetben.

A többiek: két hűg, egy öcs. A család már régen szétrebbent. A négy gyerek lakhelye a döntő események időszakában: Budapest, Százhalombatta, Dunaujváros, Svédország.

Vélhetnénk, hogy az örökösödési perpatvar az anya halála után kezdődött, de nem: már az életében. Ő súlyosan beteg volt, tíz éven keresztül élt szervezetében a rákkal. Élete utolsó szakaszában László fia gondozta, előbb Budapestről odajárva – vitte neki felesége főztjét, és a mosástól a kertápolásig elvégzett minden otthoni munkát -, majd az utolsó időben hozzáköltözve.

Túl közeli a halál

A betegség végső szakaszában, 1997 októberének elején az anya ügyvédet hívatott, hogy végrendeletet készítsen, a vele törődő fiára írasa a házat. Az ügyvéd más tanácsolt: kössenek eltartási szerződést, mert az nem támadható meg, mint egy végrendelet. Így lett. Amint az odalátogató első hűgnek ezt elmondták, ő rossz néven vette. Hogy ezt mi módon akarta hatásosan kinyilvánítani, azt hamarosan megtudták. Bírósági idézés jött az anyának mint felperesnek, és a fiúnak, mint alperesnek. Mert a bí-

róság kapott egy beadványt, mely szerint az anya érvényteleníteni akarja az eltartási szerződést. Az anya nem értette, a beadványt szerkesztő ügyvéd megbízása hogyan keletkezhetett. Azt gyanította: a lánya nemrég kölcsönt kért és kapott tőle, akkor egy üres papírlapot íratott vele alá, és a neve fölé került az általa nem ismert, szándékával ellentétes szöveg. A szomszédal ezért megíratta, ő pedig aláírta a sosem adott ügyvédi megbízás visszavonását, melyben szerepelt, hogy nincs szándékában megsemmisíteni a szerződést. Az ügyvéd nem maradt munka nélkül: a gyanús lány azonnal felkérte érdekeinek képviselőjére.

A bírósági tárgyalásra az anya már nem tudott elmenni, s három héttel később meghalt.

A temetési költséget, ahogy addig is az összes, az anyával kapcsolatos kiadást – ideértve a lakóház állagóvását is – a fiú fizette. Csak a temetés után hallotta, hogy már napokkal korábban valamilyen öröklési bizonyítvány készült a hűg megbízása alapján, és annak az ügyvédnek a közreműködésével, aki az eltartási szerződés felbontására szóló bírósági beadványt is készítette. A közjegyző ebben a négy testvért egyenlő rész öröklésével szerepeltette. (Később az öcs és a

Bodnár László és felesége Marika

második hűg lemondott a részéről az első hűg javára.)

A többi három bíróságon támadta meg az anya-fiú szerződést azon a címen, hogy a jó erkölcsbe ütközik. Az indoklást nem tartotta helytállónak az első fokon eljáró bíró, ezért ők fellebbeztek. Másodfokon viszont nyertek, anélkül, hogy a megtámadott, valamint a tanúk értesítést kaptak volna a tárgyalás kitűzéséről. A bíró úgy ítélte: a szerződés létrejött és a halál beállta között túl rövid idő telt el ahhoz, hogy az eltartót megillesse az ingatlan. A fiú által kezdeményezett perújítást a Legfelsőbb Bíróság utasította el, azonos indokkal.

Tanúvallomások, hiába

Miért nem volt sem itt, sem ott érdekes, hogy mi történt a szerződés megkötése előtt? Nem jelentett semmit, hogy az első bíróságon meghallgatott orvos az anya állapotáról tartott részletes beszámolójában elmondta: az örökhagyó halálát megelőző 2-3 évben azt tapasztalta, hogy amikor egy-kéthavonta elment a beteghez, akkor az alpe-

res volt mellette. „Az örökhagyó ápolása kifogástalan volt, tehát azt nyugodtan ki merem jelenteni, hogy a kórházi ápolási színvonalat meghaladó gondoskodásban részesült.” Akkor a szerződést készítő ügyvéd is tanúként szerepelt. „A szerződés tartalmának megbeszélése kapcsán az örökhagyóval én elég hosszan beszélgettem, a beszélgetés alapján bennem fel sem merült, hogy nem a valódi akaratát közli velem, teljesen egyértelműnek tűnt az a szándék, amit velem közölt.” Harmadikként íme az egyik szomszédasszony szava: „A beszélgetések kapcsán a szerződést énnekem az örökhagyó nem említette, csak úgy általánosságban olyanokat mondott, hogy a lánya, az I. rendű felperes is látogatja, de nem is tudja, mi lenne vele, ha az alperes nem jönne hozzá olyan gyakran, akkor nagyon magányos lenne.” Még azt is kijelentette: „Az számomra teljesen egyértelmű, hogy amikor az örökhagyó már nem tudta magát ellátni, és ápolásra szorult, akkor az alperes volt mellette. Előtte is sűrűn járt az édesanyjához, én az örökhagyó halálát

megelőző kb. négy-öt évre teszem, amikor már gyakran láttam."

Mindez érdektelenné vált, mert csupán a lelkiismerete szerint tette a dolgát a fiú, nem pedig szerződés alapján. Egy formai ok elegendő volt, hogy meghurcolják (aminek a vége krónikus magas vérnyomás, majd agyvérzés lett).

„Mert ő megbecsüli”

A történetnek tartozunk az elejével, amely kapcsolódik a jelenlegi befejezéshez is. Amikor a Sors-Társak Egyesületének tagjai egyszer elkísérték Bodnár Lászlót a Dunaújvárosi Bíróságra (egyébként elmaradt a tárgyalás), ott volt az anya testvére, Ilonka is. Ő a büfébeli beszélgetéskor elmondta a következőket. Az apa artista volt, de pénze semmi, nem túlzás: nyomorogtak. Laci 1942-ben született, aztán a többiek: Anna, János ("öt 1945 februárjában orosz orvos segítette a világra a pincében"), István (hat hónapos korában meghalt), Mária. A szülők nem tudtak róluk megfelelően gondoskodni. Anna is vékonyka gyerek volt, talán Istvánhoz hasonlóan meghalt volna, ha az anya egyik nővére és férje nem veszi magához. Örökbe fogadták, még az új apa nevét is megkapta, ott nőtt fel. „Mikor a másik nővérem meghalt, az Anna ott is cirkuszt csinált, mintha nem örökbe fogadott gyerek lett volna. Ő az édesanyjának arrébb soha semmit nem tett, milyen jögon követel most?” Az első esetben el is

érte, amit akart. Úgy tűnik, a másodikban is így lesz. A többi gyerekről így beszélt: „A testvérem legalább a Marit felnevelte. Laci mindjárt már gyerekkorában odaadta vajúrtanulónak, amitől ő összeroppant, mert félt a bányától. Az Öcsi, János pedig elment az apjával, artistaként bejárta a fél világot, végül Svédországban kötött ki. Mari volt a szeme fénye, de mit gondolhatott róla, hogy amikor olyan beteg, akkor hónapokon keresztül nem nyitja rá az ajtót?”

Évtizedek múltán Laci lett legfőbb támasza az anyának. Aki életének legvégűs fázisában azt mondta nővérenek a szerződésről: „Ezt azért csináltam, mert a Lacinál jó kezekben lesz, karban fogja tartani, megbecsüli, nem eladja és szétszórja az árát annak, amiért én egy életen át küszködtem.”

Kinek a lépései ütköznek hát a jó erkölcsbe?

A vagyonmegosztás kérdésével foglalkoznak újabban a bíróságok. Ha negyedrészt a fiúé, mennyit számít a ház fenntartására, korszerűsítésére általa fordított több millió forint? Ő a közjegyző ellen pert indított, hiszen milyen alapon osztotta négyfelé azt a házat, amelynek tulajdoni lapja az ő kizárólagos birtokosságát tükrözte?!

Az egyesület pedig eljuttatta beadványát Strasbourgba, az emberi jogok nemzetközi bíróságára, mert változatlanul nincs válasz a kérdésre: miért nem foglalkoznak a felsőbb magyar bíróságok a valósággal?

Egy kilakoltatás-ellenes akcióban

kezdett saját törvényjavaslatát ajánlta, amely csak az árverésen való részvételt tesz lehetővé az önkormányzat számára. (NetHírlap 2005. december 13.)

Kilakoltatás helyett részletfizetés. A végrehajtási törvény módosítása elősegítheti az önkormányzatok árverési részvételét. Amennyiben önkormányzati tulajdonba kerül az ingatlan, a volt tulajdonos bérlőként továbbra is a lakásában maradhat. (...) A törvényjavaslat értelmében részletfizetéssel elkerülheti az adós, hogy elárverezzék azt az ingatlant, amelyben lakik. A kedvezmény feltétele, hogy az adós törekedjen a kötelezettségek teljesítésére, együttműködjön a hitelezővel, és ne legyen teljesen fizetéseképtelen. Alapkövetelmény, hogy az adós a végrehajtáskor már részletfizetést teljesítsen, valamint a követelés fedezete az adós vagyontárgyainak felkutatásával biztosítva legyen, legalábbis annyira, amennyire azt az adós vagyona lehetővé teszi. A részletfizetés engedélyezésének nem lesz viszont feltétele, hogy a tartozás fedezetéül szolgáló vagyont lefoglalják, sőt a vagyontalan adóst is köteles lesz felhívni a végrehajtó a részletfizetés felajánlására. (...) A létfenntartás céljára szolgáló követelésekre (tartásdíj, munkabér és vele egy tekintet alá eső követelések) az engedélyezett részletfizetés egyébként is csak akkor tartható fenn, ha a végrehajtást kérő azzal egyetért. Amennyiben a végrehajtást kérő saját létfenntartási problémáira hivatkozva tiltakozik a részletfizetés ellen, akkor meg kell szüntetni ezt a lehetőséget. Ha azonban ilyen problémák nincsenek a hitelezőnél, akkor rövidebb időtartamra ugyan, de a tiltakozása ellenére is engedélyezi a végrehajtó a részletfizetést. Annak érdekében, hogy a legveszélyeztetettebb személyi kör (aki ingatlan-végrehajtás előtt áll) feltétlenül tájékoztatást kapjon a részletfizetés lehetőségéről, a törvényjavaslat előírja, hogy a becsérték közlésével egyidejűleg a részletfizetés lehetőségéről is tájékoztatni kell az adóst. (Origo, 2005. december 14.)

Ügyészi pályázat. A Magyar Köztársaság legfőbb ügyésze Kozma Sándor emlékére tudományos pályázatot hirdet tanulmány készítésére. A pályázaton részt vehet az ügyészi szervezet minden, tudományos fokozattal nem rendelkező tagja, valamint az ügyészi munka iránt érdeklődő joghallgató. Elsősorban az alábbi témakörökhöz kapcsolódóan lehet pályamunkát benyújtani: (...) 81. A lakásmaffia ügyekkel összefüggő polgári jogi igény ügyészi érvényesíthetőségének lehetőségei. (Jogi Fórum, 2005. december 15.)

Közjegyző-ügyvéd ellentét. „A közjegyzők által készített okirat – a jogszabály feljogosítása alapján – valóban közokirat, és a közokirathoz valóban fűződnek olyan előnyök, melyeket nem kívánunk vitatni. Ezzel szemben – a lakásmaffia tevékenységét vizsgáló parlamenti bizottság tapasztalatai szerint – a közokirati jelleg valójában semmilyen védelmet nem nyújtott a hamis igazolványokkal felszerelt bűnözőkkel szemben, sőt ellenkezőleg, a bűnözők több esetben azért készítették közjegyzővel az adásvételi szerződést, mert kihasználták a közjegyzői eljárás-hoz és a közokirathoz fűződő bizalmat. A közjegyzők sem tudták tehát eddig megakadályozni, sőt felismerni sem, ha valaki hamis vagy lopott személyi igazolvánnyal adott el ingatlant. Így tehát a közokirat senkit nem óvott meg a csalóktól, a változás valóban csak az igazolványok hamis voltának azonnali felismerhetőségétől várható. Azok az előnyök tehát, amelyeket a közjegyzői állásfoglalás felsorol, nem érvek a lakásmaffia ellen, ezzel szemben tisztességtelen versenyelőnyhöz kívánják juttatni a közjegyzőket, akik már eleve számos olyan privilégiummal rendelkeznek, amely az ügyvédek kizárja bizonyos polgári jogi ügyletek intézéséből” – írja Dr. Horváth Jenő, a Magyar Ügyvédi Kamara elnöke. (Népszabadság, 2005. december 17.)